

Teza: brak należytej staranności radcy prawnego

Obwiniony będąc pełnomocnikiem z urzędu nie wystąpił do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku, nie podjął żadnych działań w celu zaskarżenia tego wyroku, ani też nie sporządził pisemnej opinii prawnej o braku podstaw do wniesienia środka zmierzającego do jego wzruszenia, czym popełnił delikt dyscyplinarny.

Sygn. akt WO-123/17

ORZECZENIE

z dnia 21 listopada 2017 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowy Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWDS Teresa Famulska /sprawozdawca/

Sędziowie: SWDS Juliusz Cybulski

SWDS Cezary Andruszewski

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Michała Jasiaka

w sprawie radcy prawnego K. L.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu listopada 2017 r. odwołania wniesionych przez

obwinionego K. L. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach z dnia 11 kwietnia 2017r., sygn.. akt D 14/X/2017r., doręczonego obwinionemu w dniu 14 lipca br.

1.

utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach;

2.

kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowy Izby Radców Prawnych w kwocie 1.300, 00 zł obciąża obwinionego.

UZASADNIENIE

W dniu 29 kwietnia 2015r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach wpłynął wniosek Pana A. P. o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego K. L..

We wniosku tym pokrzywdzony pan A. P. zarzucił radcy prawnemu K. L., że jako pełnomocnik z urzędu w sprawie sygn. akt. (...), toczącej się przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w G., nie poinformował pokrzywdzonego o terminie rozprawy i o wydaniu wyroku w sprawie, a także że nie zaskarżył tego wyroku i nie przesłał go pokrzywdzonemu.

Zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy potwierdził w ocenie OSD wszystkie zarzuty postawione obwinionemu radcy prawnemu K. L. we wniosku o ukaranie.

W toku postępowania OSD uznał, że bezsporne jest, co przyznał zarówno pokrzywdzony, jak i obwiniony oraz wynika z dokumentów stanowiących dowody że obwiniony radca prawny K. L. nie wystąpił do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku z dnia 14 stycznia 2015r., sygn. akt (...). Nie podjął również ani żadnych działań w celu zaskarżenia tego wyroku, ani też nie sporządził pisemnej opinii prawnej o braku podstaw do wniesienia środka zmierzającego do jego wzruszenia. OSD ustalił, że diametralnie rozbieżne są natomiast zawarte w zeznaniach pokrzywdzonego i wyjaśnieniach obwinionego twierdzenia dotyczące przyczyn zaniechania przez obwinionego wskazanych czynności oraz okoliczności dotyczących należytego informowania przez niego pokrzywdzonego o przebiegu sprawy.

OSD orzekając nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego w części, w której twierdzi on, że

niepodjęcie przez niego czynności i niezawiadomienie pokrzywdzonego o terminie rozprawy było skutkiem wcześniejszego uzgodnienia z pokrzywdzonym takiego sposobu postępowania oraz, że następnego dnia po ogłoszeniu wyroku w sprawie (...)powiadomił pokrzywdzonego o treści rozstrzygnięcia. Twierdzeń tych nie da się bowiem pogodzić z działaniami podjętymi przez pokrzywdzonego, który w październiku 2014r. skierował do Naczelnego Sądu Administracyjnego skargę na przewlekłość postępowania. Nie mogło mu zatem „nie zależeć na sprawie”, jak określił to obwiniony. W ocenie OSD pokrzywdzony wykazywał duże zaangażowanie w sprawę, czego wyrazem było jego wystąpienie do Rzecznika Praw Obywatelskich w celu przyspieszenia rozpoznania skargi na przewlekłość postępowania - jak się później okazało bezprzedmiotowe wobec wcześniejszego wydania przez NSA postanowienia z dnia 7 listopada 2014r. oddalającego tę

skargę.

Twierdzenia obwinionego o rezygnacji pokrzywdzonego z działania w celu uzyskania korzystnego rozstrzygnięcia w sprawie (...) zdecydowanie przeczy także treść jego pisma z dnia 11 kwietnia 2015r. zatytułowanego „Wnioski skarżącego”. W piśmie tym pokrzywdzony domaga się zmiany pełnomocnika z urzędu, zgłasza nowe wnioski dowodowe oraz wnosi o wyznaczenie rozprawy w możliwie najkrótszym terminie.

Treść „Wniosków skarżącego” z dnia 11 kwietnia 2015r. świadczy o tym, że pokrzywdzony w chwili występowania z nimi nie wiedział, że w dniu 14 stycznia 2014r. odbyła się przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym rozprawa i nie znał treści wydanego przez Sąd wyroku, sygn. akt (...). Jak ustaliliśmy nie wiedział też, że obwiniony nie wystąpił o sporządzenie uzasadnienia tego wyroku, wskutek czego stał się on prawomocny.

Tak samo rzecz się miała w odniesieniu do postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 listopada 2014r., sygn. akt (...), oddalającego skargę na przewlekłość postępowania. Występując do R. pokrzywdzony nie wiedział, że postanowienie to zostało wydane i doręczone obwinionemu jako pełnomocnikowi pokrzywdzonego.

W przekonaniu OSD, opartym na analizie przebiegu powyższych zdarzeń, nieprawdziwe są twierdzenia obwinionego, że informował on pokrzywdzonego o zapadłych orzeczeniach. Sąd dał natomiast wiarę zeznaniom pokrzywdzonego, że o oddaleniu skargi na przewlekłość postępowania dowiedział się on dopiero z przekazanego mu do wiadomości pisma Przewodniczącego Wydziału I Izby Ogólnoadministracyjnego NSA do R. z dnia 17 lutego 2015r., a o odbyciu rozprawy w dniu 14 stycznia 2015r. i wydaniu w tym dniu wyroku w sprawie (...) dowiedział się dopiero z pisma sekretariatu WSA w Gliwicach z dnia 20 kwietnia 2015r.

OSD uznał obwinionego winnym czynu określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2016r., poz. 233 ze zm.) w związku z art. 6 ust. 1 i art. 28 ust. 5, 6 i 7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wymierzył mu

1 karę pieniężną w wysokości 6.000 zł

2.obciążył obwinionego r. pr. K. L. kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 2.100,00 (dwa tysiące sto 00/100) złotych, .

3.przyznał radcy prawnemu Z. D. od Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach zwrot kosztów zastępstwa pokrzywdzonego w kwocie 885,84 (osiemset osiemdziesiąt pięć 84/100) złotych.

Od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach z dnia 11 kwietnia 2017r., sygn. akt D 14/X/2017r odwołał się obwiniony w części oznaczonej jako pkt 1 , akapit pierwszy dot. nienależytego informowania klienta o przebiegu sprawy.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił :

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego polegające na jego niewłaściwej interpretacji i przyjęciu, iż obwiniony nie dołożył należytej staranności w wykonywaniu obowiązków zawodowych przez zaniechanie informowania A. P. o przebiegu postępowania, w tym dot. terminu rozprawy przed WSA w Gliwicach, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na przyjęcie takiego wniosku, wobec odmiennych wyjaśnień obwinionego,

2. obrazę przepisów regulujących postępowanie, a to art. 424 kpk polegającą na braku wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia okoliczności, które legły u podstaw odmowy nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej izby Radców Prawnych w Katowicach do ponownego rozpoznania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowy Izby Radców Prawnych w Warszawie zważył co następuje :

Odwołanie skarżącego nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowy Izby Radców Prawnych w Warszawie rozstrzygnął odwołanie w zakresie zaskarżenia przez obwinionego.

Skarżący powołuje się, broniąc swojego stanowiska głównie na zdarzenie przyszłe i niepewne, które nie są przedmiotem sprawy.

Mianowicie broni swego stanowiska, wskazując że poinformował pokrzywdzonego, sugerując że, najkorzystniejszym dla niego sposobem działania będzie złożenie nowego wniosku w momencie, kiedy zaistnieją do tego przesłanki.

Przedmiotem jednak postępowania jest nieetyczne zachowanie obwinionego w toku prowadzonej sprawy i niedopełnienie obowiązków wynikających z nienależytego informowania pokrzywdzonego o stanie sprawy.

Sąd pierwszej instancji przeprowadził wnikliwą analizę stanu sprawy zarówno dokumentów i zeznań strony pokrzywdzonej i obwinionego.

Działania obwinionego szczegółowo przedstawione i uzasadnione przez OSD nie budzą wątpliwości i orzeczona w tej sprawie kara jest adekwatna do stopnia zawinienia obwinionego.

Powoływanie argumentów że pokrzywdzony gromadził szczegółową dokumentację lekarską stanu zdrowia i systematycznie dostarczał ją obwinionemu nie może stanowić podstawy wzruszenia orzeczenia i nie wymaga ponownego rozpatrzenia sprawy przez OSD.

Obwiniony wskazuje , że pokrzywdzony ma konflikt z każdym pełnomocnikiem nie zmienia to jednak faktu, że obwiniony swoich obowiązków jako pełnomocnik nie wykonał zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 10, poz. 65 z późn. zm.). Radca prawny wykonuje zawód ze starannością

wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego. W myśl art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego określającego zasady etyki, o których mowa w art. 3 ust. 2 powołanej ustawy, radca prawny obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należytą starannością.

Nie zaskarżenie niekorzystnego dla pokrzywdzonego wyroku stanowi naruszenie art. 28 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, który wymaga zgody klienta na zaniechanie wniesienia przez radcę prawnego środka zmierzającego do wzruszenia orzeczenia kończącego sprawę w danej instancji. Obwiniony miał obowiązek zapewnić swojemu klientowi z urzędu zastępstwo, tak aby jego sprawa nie doznała uszczerbku. Nie dopełnienie tego obowiązku stanowi naruszenie art. 28 ust. 10 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Ponieważ, stosownie do art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, za czyny sprzeczne z zasadami etyki radcy prawnego, radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej, Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w pkt 1 sentencji orzeczenia.

W związku z powyższym Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP w Warszawie postanowił jak na wstępie.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych, określając ich wysokość na 1.300,00 zł